

Art Inside Out #9
Hylte kommun

Platsen mellan
människor
/ People
and Place

augusti-
oktober
2020

Innehåll / Content	
Tema: Platsen mellan människor	3
Om residenset	4
Platsen Hylte, Lennart Hildingsson	5
Sägner, platser, kulturarv.	
Susanne Nylund Skog och Fredrik Skott	6
Konstnärernas arbete	11
Alexander Rynéus	12
Look & Listen, Alexander Rynéus	13, 14
Johan Lundberg	16
Look & Listen, Johan Lundberg	17, 19
Anna Westberg	20
Look & Listen, Anna Westberg	21
Sista akten	29
/	
Theme: People and Place	3
On the Residency	4
The Place Hylte, Lennart Hildingsson	5
Legends, places and cultural heritage.	
Susanne Nylund Skog and Fredrik Skott	8
The work of the artist	11
Alexander Rynéus	12
Look & Listen, Alexander Rynéus	13, 14
Johan Lundberg	16
Look & Listen, Johan Lundberg	17, 19
Anna Westberg	20
Look & Listen, Anna Westberg	21
[ENG]	25
The final act	31

Ladda ner *Look & Listen* app via App Store och få tillgång till 🎧 ljud och 📺 videoinnehåll via bilderna i tidningen. Använd hörlurar för bästa upplevelse. Om du använder Android så finns allt video- och audiomaterial tillgängligt i AIO Journal.

Download the *Look & Listen* app on App Store and access 🎧 audio and 📺 video content through the pictures in the magazine. Headphones are recommended. If you are an Android user all audio and video material is available in AIO Journal.

Tema: Platsen mellan människor / Theme: People and Place

Det sägs att vi lever våra liv i filterbubblor och spegelsalar, att sanningen blivit något relativt och flyktigt, att den rent av kommit på glid. Och vi oroar oss över att den sanning vi fram tills nyss sett som tillgänglig för alla istället är dold, skynd och tillgänglig bara för ett fåtal. Att lögn sprids fortare än löpeld, får fäste och riskerar att kullkasta våra samhällen, så som vi känner dem.

Men har det inte alltid varit så?

Residenset *Platsen mellan människor* vill undersöka vad berättelser, lögn och skrönor betyder för en plats och människorna på platsen. Vilka samband, beröringspunkter och motsatsförhållanden finns mellan äldre människors minnen, berättelser och folktro – så som visor, ordspråk, sagor, sägner, skrock, vidskepelse – och unga människors nya arenor för informationsdelning, ryktesspridning och social gemenskap? Hur formar berättelser, lögn och skrönor en plats?

/ They say we live our lives in filtered bubbles and halls of mirrors, that truth has become relative and fleeting, that it's gone off the rails. And we worry that the truth, which we had seen until recently as available to all, is instead hidden, obscured and only accessible to some. That lies spread like wildfire, take hold and risk toppling our societies as we know them.

But has this always been the case?

The *People and Place* residency aims to explore what stories, lies and legends mean to a place and the people in it. What connections, intersecting points and antagonisms exist between the memories, stories and folk beliefs of the elderly – like songs, proverbs, fairy tales, legends, superstitions, beliefs – and young people's new arenas for informationsharing, the spread of rumors and social community? How do stories, lies and urban legends shape a place?

[SE]
OM RESIDENSET

Art Inside Outs residens #9 *Platsen mellan människor* ägde rum i Hylte kommun och omfattade sammanlagt sju veckor under perioden 10 augusti – 4 oktober 2020. Residenset skulle ha startat under mars 2020 men fick skjutas fram på grund av covid-19. Arbetet startade digitalt via Zoom under våren. Konstnärerna Johan Lundberg, Anna Westberg och Alexander Rynéus bjöds in att utifrån sina pågående konstnärskap arbeta på plats i Hylte kommun.

Väl på plats inleddes residenset med en veckas research då konstnärerna tog del av platsens historia genom arkiv, besök på olika platser och genom möten med människor som lever och verkar i Hylte kommun idag. Researchperioden följdes av en produktionsfas på fem veckor där konstnärerna arbetade och fördjupade sig i tematiken.

Residenset avslutades med offentliga presentationer på olika platser i Hylte kommun. På Unnaryds hembygdsgård, Forum i Hyltebruk samt i Rydöbruk missionshus och vid den närliggande stenen Knystahall bjöd konstnärerna in Hylteborna att ta del av deras arbeten i form av film, musik och dans.

Process- och konstnärligt stöd fanns med genom hela residenset av Lennart Hildingsson och Nathalie Ruiz samt Art Inside Outs team.

/

[ENG]
ON THE RESIDENCY

Art Inside Outs residency #9, *Place and People*, was held in the municipality of Hylte from August 10 – October 4, 2020. The residency was supposed to have started in March 2020 but had to be postponed due to COVID-19. The work started digitally on zoom in the spring. The artists Johan Lundberg, Anna Westberg and Alexander Rynéus were invited to Hylte to work with their own artistic expressions in relation to the chosen theme.

The residency began with a week long research period, during which the artists learned

about the history of the municipality through archives, visits to various sites and meetings with people who live and work in Hylte today. The research period was followed by a five-week production phase, during which the artists worked and immersed themselves in the theme.

The residency concluded with public presentations in different places in the municipality. At Unnaryds hembygdsgård, Forum Hyltebruk, at the old chapel house in Rydöbruk and by the big rock Knystahal the artist invited the people from Hylte to take part in their work in the form of music, dance and film.

Process- and artistic support was provided throughout the residency by Lennart Hildingsson, Nathalie Ruiz and the Art Inside Out team.

[SE]
PLATSEN HYLTE, LENNART HILDINGSSON

Hylte kommun har fått finna sig i att vara klämd mellan storheter: Kust-inland, Småland och Halland, glesnande glesbygd-expansiv region. Den omges av fyra andra kommuner, alla betydligt större än Hylte. Men samtidigt som befolkningen i stort präglas av små tal, råder motsatsen på individuell nivå. Här jobbar man med stora och tunga maskiner: I skogen, på pappersbruket – vilket är ett av Europas största av sitt slag – på sågverket och på metallgjuteriet. Här möts man på torget, på Systemet och på fiket klädd i funktionsplagg med Stora Ensos, Ages eller Deromes bolagslogga påsytt på ärmen. Annat vore farligt nära snobberi.

Arbetet är stort. Och viktigt. Likaså arbetsplatserna. De formar tillhörigheten för Hylteborna, vare sig man har en anställning på ”bruket” eller går arbetslös – oavsett status kan man hantera en vinkelslip. Ord som ”eftermiddagsskift”, ”x-vecka” och ”råbockajakten” är markörer i samtalen som avgör om du hör hemma här eller inte.

Marinerad i dessa styrkebyggen får Hyltebon sin känsla av frihet och hon/han känner sitt bidrag till samhället.

Trots hemmatillhörighet och vi-känsla spretrar rötterna. Många Hyltebor är första till femte generationens invandrare i en vid bemärkelse genom att morfars far kom hit i början av 1900-talet för arbete på någon av bruksorterna eller i skogen. De kom från andra industrisamhällen i Syd- och Mellansverige. Under seklets senare del också från Jugoslavien, Grekland och Finland samt – under det sista skälvande decenniet – från Balkanländerna. Också dessa senare människor assimilerade sig: en före detta polis från Mostar blev elektriker, en konserthusklarinetist från Bukarest blir gjuteriarbetare.

Idag är andelen asylinvandrare i Hylte bland den största i Sverige.

Platser – människor, de stöps ständigt om när tiderna växlar. Men formen de smälts samman i är hela tiden densamma: ett hopklämt och nederbördspräglad vackert stycke av vårt land, med skogar och sjöar ömt omslingrande varandra – i kanten av det Sydsvenska höglandet.

[ENG]
THE PLACE HYLTE, LENNART HILDINGSSON

Hylte Municipality has become squeezed between giants: the coast-inland area, Småland and Halland, thinning rural-expansive regions. It is surrounded by four other municipalities, all much larger than Hylte. But while populations are mainly small, the opposite is true at the individual level. People work with big, heavy machinery here: in the woods, at the paper mill – which is one of the largest of its kind in Europe – the sawmill and the metal foundry. They interact in the town square, at the liquor store and at cafés, wearing functional garments sporting the logos of Stora Enso, Ages or Derome on their sleeves. Anything else would almost be downright snobbish.

The work is hefty. And important. So are the workplaces. They shape the affiliations of Hylte’s residents, whether they work at “the mill” or whether they are unemployed – regardless of status, they can handle an angle grinder. Terms like “afternoon shift,” “X-week” and “roe hunting” are conversational markers that determine whether or not you belong here.

Marinating in these strength-builders gives Hylte residents a sense of freedom and allows them to feel their contributions to society.

Despite the affiliation with home and a sense of “we”, their roots are spread out. Many Hylte residents are first to fifth-generation immigrants in a broad sense: a grandfather’s father came here in the early twentieth century to work at one of the mills or in the woods. They came from other industrial communities in southern or central Sweden. In the latter half of the century, they also came from Yugoslavia, Greece and Finland, as well as – in the final shaky decade – from the Balkans. These last groups of people also assimilated: a former police officer from Mostar became an electrician; a concert clarinetist from Bucharest became a foundry worker.

Today, Hylte is home to one of the largest refugee populations in Sweden.

Places – people, they are continuously shaped and reshaped as the times change. But the mold into which they have been shaped together is always the same: a constricted, rainy, beautiful piece of our country, with forests and lakes in a tender embrace – at the edge of the southern Swedish highlands.

Sommaren 1937 reste den unga studentskan Britt Adenius runt i Halland för att dokumentera minnen, ritualer och muntliga traditioner. Av folkminnesarkivet i Göteborg hade hon fått till uppgift att intervjua äldre kvinnor och män på den halländska landsbygden. Särskilt skulle hon samla in sägner: berättelser om djävulen, övernaturliga väsen och svartkonstböcker. Men också om personer som på ett eller annat sätt uppfattades som avvikande, t.ex. kloka gummor, bygdeoriginal och andra som befann sig i samhällets utkanter. Det handlade om berättelser med lokal koppling, till personer och inte minst platser. Under sin insamlingsresa skrev hon följaktligen ned berättelser om troll i Höråsen, bortbytingar i Sibbarp, gastar vid Åtran, spöken i Kullagården och om hur prästen i Hunnestad fick en svartkonstbok. Berättelserna nedtecknades prydligt på särskilda blanketter. Förutom namn och födelseår skrev Britt Adenius dessutom noggrant ned vilken socken berättelserna hörde hemma i, och var personen ifråga var född. Allt i enlighet med instruktionerna som hon fått från sin arbetsgivare.

Britt Adenius var en av många unga studenter som under mellankrigstiden reste runt i Sverige för att rädda de gamlas sägner till forskningen och framtiden. Ungefär samma frågor ställdes i socken efter socken, år efter år. Sammanlagt nedtecknades hundratusentals berättelser. Idag är folkminnesarkivens samlingar ovärderliga, om än inte oproblematiske, källor till äldre tiders berättartraditioner. Men varför sägner? Och varför var platserna så viktiga? Hör sägnerna bara till det förflutna eller finns motsvarande berättelser också idag?

* * *

I vardagligt tal kallas sägner ibland för skrönor. Det handlar oftast om muntligt överförda berättelser om hur människor uppfattar det förflutna, sin egen omvärld och hur det övernaturliga tar sig uttryck i deras vardag. Ofta handlar de om sådant som oroar oss, sådant som vi är bekymrade över eller rädda för. Till skillnad från sagor utspelar sig sägner i den verkliga världen. De återberättas också i regel, men inte alltid, som sanning och

alltså med anspråk på att bli trodda. Huruvida det som berättas verkligen har hänt är en annan sak – det är inte något som vare sig berättaren eller åhöraren skulle kunna leda i bevis. Vissa sägner berättas bara inom ett begränsat område, andra finns spridda över stora delar av världen.

I regel är sägner korta, ofta en-episodiska, och de har en fast episk struktur. Samtidigt som själva handlingsmönstret är någorlunda stabilt byts både personer och platser ut beroende på vem som berättar sägnen, var och när. Person- och platsnamn fungerar som utgångspunkter och ankare i berättelserna, de placerar händelserna i rum och tid; därmed blir sägnerna både lättare att komma ihåg och intressantare att lyssna på. Dessutom är person- och platsnamn berättartekniskt viktiga. Att nämna en specifik person eller en särskild plats som också åhöraren känner till ger berättelsen auktoritet och autenticitet. Kort sagt fungerar namnen som belägg för sanningshalten i händelserna som skildras.

Sägner har en förmåga att binda oss samman. Både i berättandet och berättelserna om personer och platser hittar vi gemensamma beröringspunkter och förklaringsmodeller. Därmed bidrar sägnerna till skapandet av en vi-känsla. Samtidigt handlar många sägner om företeelser, möten och personer som upplevs som annorlunda. Till en viss del skapas och upprätthålls alltså vi-känslan med hjälp av olika gränsdragningar, t.ex. mellan ”vi” och ”dom” eller ”här” och ”där”. Därmed säger sägnerna mer om berättarna och deras föreställningsvärldar än personerna och platserna de handlar om.

* * *

För kulturarvsinstitutioner är berättelsers geografiska hemvist av central betydelse. Att plats är en viktig sorteringsprincip handlar inte bara om att det ska vara möjligt att hitta i de omfattande samlingarna utan också om deras teoretiska och ideologiska premisser. Under mellankrigstiden, då insamlingen av sägner var som intensivast, var särskilt folkminnesarkiven präglade av den s.k. historisk-geografiska eller finska skolan – en utpräglad diffusionistisk skolbildning. Med hjälp av sägenuppteckningar försökte man inte bara förstå hur kultur sprids utan också identifiera kulturgränser, novations- och reliktområden. Resultaten presenterades

som utbredningskartor, t.ex. i den folkloristiska delen av *Atlas över svensk folkkultur* (initierad 1937 men utgiven först 1979) vari olika motiv från Britt Adenius och andras sägenuppteckningar om vattenväsen, varulvar eller spöken efter mördade barn prickats ut på Sverigekartor.

Förhoppningen var att kunna jämföra de olika kartmönstren med varandra och då upptäcka generella kulturmönster inom och mellan länder. Vad var specifikt för olika delar av Sverige? En direkt förutsättning för *Atlas över svensk folkkultur* och andra karteringsprojekt var att berättelserna som Britt Adenius och hennes kollegor fick höra kunde platsbestämmas.

Kulturarvsinstitutioner bidrar således inte bara till att bevara och förmedla vårt kulturarv utan är också med och skapar det. Detta är särskilt tydligt när det gäller folkminnesarkiven som på sätt och vis skapat sitt eget material. Arkiven och deras utsända bestämde vad som skulle efterfrågas, vilka som skulle intervjuas och därmed vad som var folkminnen – ett äldre ord för immateriella kulturarv – och vad som inte var det.

* * *

Vad är det då vi idag möter i arkiven? Givetvis är det enskilda individers berättelser: sådant som de intervjuade återberättat eller ord som de vid mötet med upptecknarna satt på sina egna erfarenheter och föreställningar. Samtidigt – och

självlärt – är det bara ett högst begränsat urval av en försvinnande liten del av alla människors berättelser som finns i arkiven. Med tiden har dock flertalet berättelser som inte nedtecknats försvunnit. Urvalet som finns bevarade i arkivens samlingar har därmed blivit till helheter. Britt Adenius och hennes kolleger ”räddade” alltså inte bara kulturarv utan skapade det också genom att under sina resor noggrant välja ut, värdesätta och nedteckna vissa berättelser.

Berättelserna lyftes också ut från sitt ursprungliga sammanhang och placerades i ett annat. Det som arkiverades var ”bara” själva berättelserna – kulturarvet – men knappast något om personerna som framfört dem, sammanhangen som berättelserna brukade förekomma i eller ens de intervjuades uppfattningar om det berättade. I arkivet och dess söksystem fanns t.ex. ingen plats för rädslorna och oron som karaktäriserade många av sägnerna. Som en del av en kulturarvsinstitutionens samlingar har de med tiden istället fått ett närmast romantiskt skimmer över

sig – innehållet i våra arkiv och museer är ju vårt kulturarv!

Idag påminner arkivsamlingarna oss om platser som inte längre finns och kanske aldrig har funnits utan just är produkter av arkivens urval och platsskapande. Därmed inte sagt att de berättelser som Britt Adenius och andra samlade in saknar betydelse eller inte kan säga oss något om det förflutna; placerade i dåtidens forsknings-teoretiska ramverk och betraktade som delar av vårt gemensamma kulturarv fungerar de trots allt som fönster till de föreställningsvärldar och den verklighet som omgav berättarna och lyssnarna.

* * *

Folkminnesarkiven är fortfarande kulturarvskapande organisationer. Samtidigt har samlingsverksamheten förändrats. Generellt sett har arkiven under de senaste årtionden varit mer intresserade av samtiden än det förflutna, mer av levnadshistoriskt berättande än genrer som sagor och sägner.

Inget tyder dock på att sägner var vanligare förr än nu. Även om det visserligen är betydligt

lättare att i backspegeln identifiera vad som är en sägen råder det inga tvivel om att sägner också berättas idag. I regel handlar också vår tids sägner om sådant som vi upplever som oförklarligt eller om personer och grupper som vi uppfattar som annorlunda. Ofta rör sägnerna sådant som oroar oss, ibland återspeglar de rena fördomar. Då som nu svetsar berättelserna samman grupper, samtidigt som de upprättar gränser.

Den som är intresserad av sägner idag behöver inte besöka ett arkiv eller museum. Sägner finns närmare till hands. Inte minst är sociala medier en guldgruva för den sägenintresserade. Faktum är att Facebook, Instagram och Twitter är utsinliga källor för den som vill studera vår tids motsvarigheter till allmogesamhällets sägner om häxor, tomtar och troll.

Susanne Nylund Skog är docent i etnologi och docent i nordisk folkloristik. Hennes forskningsintressen rör framförallt vardagligt och självbiografiskt berättande som hon undersökt ur genusteoretiska och narrativanalytiska perspektiv inom ramarna för flera olika projekt.

Fredrik Skott är fil. dr i historia och docent i nordisk folkloristik. Som forskare har han bl.a. intresserat sig för arkiv, föreställningsvärldar, ritualer och digitala humaniora.

Både Nylund Skog och Skott arbetar inom den statliga myndigheten Institutet för språk och folkminnen.

/
[ENG]
LEGENDS, PLACES
AND CULTURAL HERITAGE
SUSANNE NYLUND SKOG AND FREDRIK SKOTT

In the summer of 1937, the young student Britt Adenius traveled around Halland documenting memories, rituals and oral traditions. She had been tasked by the Folklore Archives in

Gothenburg to interview the older men and women of rural Halland. In particular, she was to collect legends: stories about the devil, supernatural beings and books of black magic, and about people who were perceived in one way or another as unusual such as wise old women,

rural loners, and other outcasts of society. The stories had a local connection to people, and above all, to places. During her travels to collect these tales, she wrote down stories of trolls in Höråsen, changelings in Sibbarp, spirits by the Ätran river, ghosts in Kullagården, and how the priest in Hunnestad got a book of black magic. The stories were neatly written down on special preprinted forms. In addition to name and birth year, Britt Adenius also carefully wrote down the parish each story came from, and the birthplace of the storyteller. This was all in accordance with the instructions she had been given.

Britt Adenius was one of many young students who traveled around Sweden during the interwar period in order to collect and save old legends for research and posterity. Essentially the same questions were asked in parish after parish, year after year. Hundreds of thousands of stories were written down. Today, the Folklore Archives' collections are invaluable, albeit not unproblematic, sources of storytelling traditions of the past. But why legends? And why were the places so important? Are legends a relic of the past, or do equivalent stories exist today?

* * *

Legends are sometimes referred to as tall tales. Generally passed down through oral tradition, these stories are usually about how people perceive the past, the world around them, and how the supernatural manifests in their daily lives. Often, they are about the things that worry us, the things we are concerned about or afraid of. Unlike fairy tales, legends play out in the real world. They also tend, as a rule, to be retold as truths, and thus with claims that they are believed, though this is not always the case. Whether or not the story actually happened is something else entirely – and it is not something the storyteller or listener could prove. Some legends are told only in a limited area; others are spread throughout large parts of the world.

Legends tend to be short, often single episodes, with a fixed, epic structure. While the actual course of events is relatively consistent, the people and places may change depending on who is telling the legend, where and when. Names of people and places serve as starting points and anchors in the stories; they situate the action in space and time. This makes legends easier to remember and more interesting to listen to. In addition, the names of people and places are important to the narrative. Naming a specific person or a special place with which the listener may be familiar lends authority and authenticity to the story. In short, names serve as evidence of the truthfulness of the events being depicted.

Legends have the ability to connect us to one another. Both in the telling and the stories about people and places, we find common points of intersection and explanations. Thus, legends also contribute to a sense of “we”. Meanwhile, many legends are about phenomena, encounters and people who are perceived as different. To some extent, the sense of “we” is created and maintained through different boundaries, such as those drawn between “us” and “them”, or “here” and “there”. As a result, legends say more about the storytellers and their conceptions of the world than about the people and places contained within them.

* * *

For cultural institutions, the geographic location is of crucial significance to the stories. Place is an important sorting principle not only because it should be possible to navigate the comprehensive collections, but also their theoretical and ideological premises. During the interwar period, when the collection of legends was at its peak, folklore archives in particular were characterized by the so-called historic-geographic method, or “Finnish school” – a distinctly diffusionist school of thought. Using the recorded legends, efforts were made not only to understand how culture spreads, but also to identify cultural borders, as well as areas of invention and relicts. The results were presented as distribution maps, for example in the folklore section of the *Atlas över svensk folkkultur* (“Atlas of Swedish Folk Culture”) (which began in 1937, but was first published in 1979), in which various motifs from legends about water sprites, werewolves or the ghosts of murdered children, as written down by Britt Adenius and others, were pinpointed on maps of Sweden. The intention was to be able to compare the different map patterns to one another and then to detect general cultural patterns within and between countries. What features were specific to different parts of Sweden? An immediate precondition for the *Atlas of Swedish Folk Culture* and other mapping projects was that the location of the stories told to Britt Adenius and her colleagues could be determined.

Cultural institutions thus contribute not only to preserving and passing on our cultural heritage; they also help to create it. This is especially clear when it comes to the folklore archives which, in a way, have created their own material. The archives and the people they sent out decided what would be asked, who would be interviewed, and thus what was considered folklore – an older term for intangible cultural heritage – and what was not.

* * *

So what do we find in the archives today? The stories of individuals, of course: things the interviewees retold, or words used to describe their own experiences and assumptions upon meeting with the interviewers. At the same time – and as a matter of course – the archives contain only a very limited selection of an infinitesimally small

Konstnärernas arbeten / The work of the artists

portion of all people's stories. As time has passed, however, most stories that were not written down have disappeared. The selection preserved in the archives' collections have thus become complete entities. In other words, Britt Adenius and her colleagues did not just "save" cultural heritage; they also created it, by carefully selecting, assigning value to, and writing down the particular stories they chose on their travels.

These stories were also taken out of their original context and placed in another one. The archives contain "only" the actual stories – cultural heritage – but barely anything about the people who told them, the context in which the stories were usually told, or even the interviewees' thoughts on the stories. For example, the archive and its search system had no place for the fears and worries that characterized many of the legends. As a part of a cultural institution's collections, with time, they have taken on an almost romantic glow – the contents of our archives and museums are indeed our cultural heritage!

Today the archives' collections remind us of places that no longer exist and that perhaps never did, but that were simply products of the archives' selection and place-making process. This is not to say that the stories collected by Britt Adenius and the others have no significance or cannot tell us something about the past; placed in the theoretical research framework of the time and viewed as elements of our shared cultural heritage, despite everything, they do serve as windows into the perceptions and reality of the storytellers and listeners.

* * *

Folklore archives are still organizations that create cultural heritage. At the same time, the collection process has changed. In general, in recent decades, archives have taken more interest in the present than the past, in the life stories than in genres like fairy tales and legends.

However, nothing indicates that legends were more common in the past than they are today. While it is certainly much easier to identify a legend for what it is in hindsight, legends are undoubtedly also told today. The legends of our era also tend to be about things we perceive as inexplicable, or about people and groups who

we perceive as different. Legends are often about things that worry us, and sometimes they reflect pure bias. Then as now, the stories unite some groups while also drawing boundaries.

An interest in legends does not require visiting an archive or a museum. Legends are all around us. Social media in particular is a gold mine for people interested in legends. The fact is that Facebook, Instagram and Twitter are inexhaustible sources for anyone who wants to study our era's equivalent to the legends told in the 18th century Sweden.

Susanne Nylund Skog is an associate professor of ethnology and Nordic folklore. Her fields of interest primarily include everyday and autobiographical storytelling, which she has studied from the perspectives of gender theory and narrative analysis within the frameworks of several different projects.

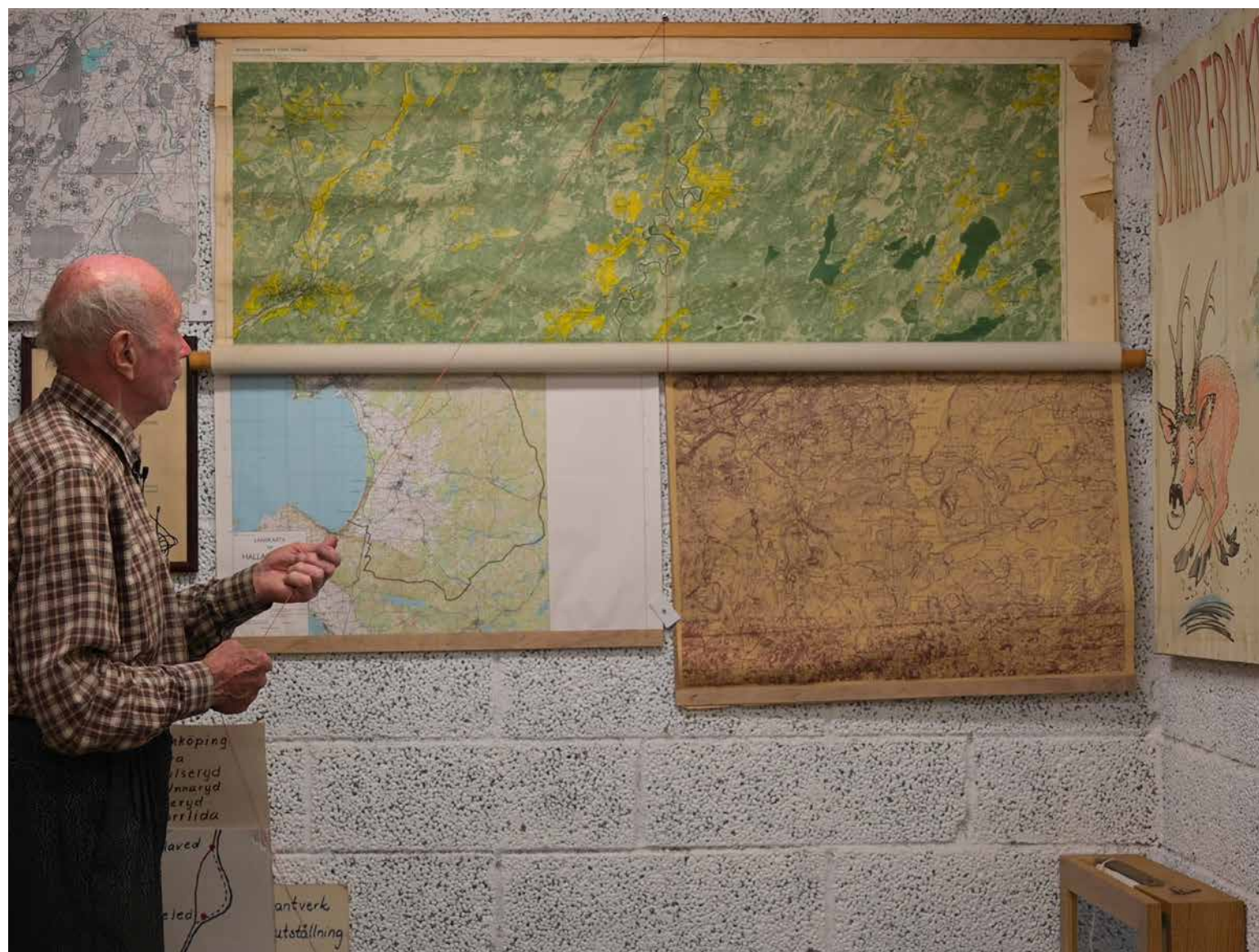
Fredrik Skott holds a PhD in history and is an associate professor of Nordic folklore. As a researcher, his interests include archives, rituals and digital humanities.

Both Nylund Skog and Skott work at the Swedish Institute for Language and Folklore, a government agency.

Look & Listen:
ALEXANDER RYNÉUS I ARBETE, AIO FILM (2020)
KLIPP 1 UR DE DRÖMMANDES TID (sid. 14)
KLIPP 2 UR DE DRÖMMANDES TID (sid. 14)

Look & Listen:
ALEXANDER RYNÉUS IN PROCESS, AIO FILM (2020)
EXCERPT 1 FROM DE DRÖMMANDES TID (p. 14)
EXCERPT 2 FROM DE DRÖMMANDES TID (p. 14)

Alexander Rynéus

[SE]
ALEXANDER RYNÉUS

Alexander Rynéus är en svensk konstnär och filmregissör som ofta arbetar kring platsbegreppet i sin praktik. Han intresserar sig för olika typer av mellanrum i berättelser och situationer. Små ögonblick som utspelar sig vid sidan av den större berättelsen och tillsammans bildar en annan helhet där situationsbaserade tablåer avlöser varandra. De glidningar som finns mellan vad som upplevs som sant, vilken grad av fiktion vi fyller våra liv med och vilka berättelser vi gemensamt skapar, kopplade till fysiska platser. Tidigare har han regisserat ett flertal dokumentärfilmer och studerat vid Biskops Arnös dokumentärfilmsutbildning och Konstfack.

I residenset *Platsen mellan människor* har han undersökt olika människors berättelser och Hylte som plats är den gemensamma utgångspunkten. Filmen *De drömmandes tid* blir en svävande historia där små händelser och nedslag mitt i livet lyfter berättelsens roll och betydelse.

* * *

AIO Magasins redaktör Petra Johansson förde under residenset en löpande konversation med Alexander Rynéus, här publiceras ett urval av samtalet.

27 mars 2020

PJ: Hej Alexander Rynéus, som konstnär och filmare intresserar dig för mellanrum och små saker som utspelar sig vid sidan av de större berättelserna. Vad noterar du just nu från din covid-19 karantän?

AR: De olika dragkamperna kring narrativ i media och mellan länder och hur situationen i de grekiska flyktinglägren inte riktigt verkar få plats i berättelserna just nu. Hur mycket som faller in i väl valda mallar kring hjältar och fiender. Våra hem har plötsligt blivit ännu mer centralt och "platsen mellan människor" blir mer i tankarna, samtal och förhoppningar. Annars mest känslan av att det är väntans tider och viruset sprider sig in i alla diskussioner på ett otäckt men samtidigt tragikomiskt sätt. Vi verkar hitta nya rutiner, upplägg och rörelsemönster för att

känna att vi har någon form av kontroll. Tycker det är kul med de olika videosamtal som blir av där alla (inklusive jag) ser kroniskt morgontrötta ut.

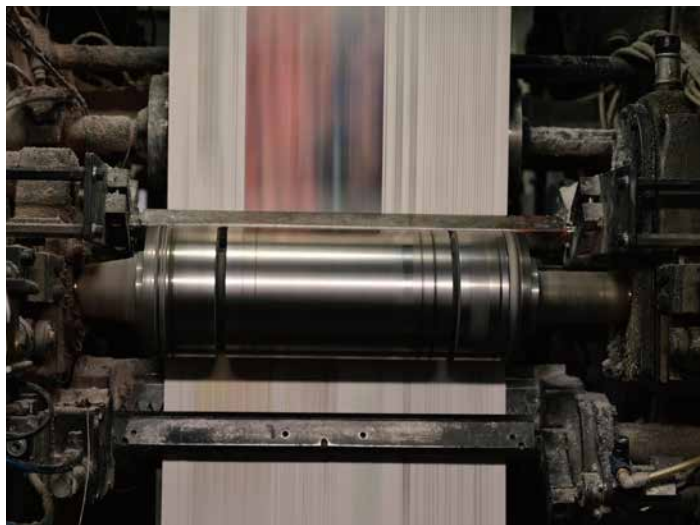
7 september 2020

PJ: Hej Alexander, på ett större plan är du intresserad av berättelser och vad vi väljer att berätta men också vad vi väljer att inte berätta. Går det att få tag på berättelser som vi väljer att inte dela, finns det en metod?

AR: Det som intresserar mig mycket är också själva akten av sorterande och val bland berättelser. Hur vi väljer att berätta om en plats, om oss själva och andra. Vilka berättelser som upprätthålls och vilka typer av funktioner det kan ha. Det kan vara geografiska gränser, som också är en typ av berättelse/fiktion som skapar en uppdelning. För mig som främst jobbar med video, och mycket med dokumentärfilm, känns det väldigt spännande att undersöka de här funktionerna, också i relation till de berättelser jag skapar i en film.

Jag bestämde mig snabbt för att inte göra en film om Hylte under det här residenset, då hade jag helst velat vara här i flera år och filma. Jag vill att det ska vara mer transparent med min funktion i filmen. Min metod har hittills varit att lyssna på de berättelser jag möter och se vilka berättelser olika platser är laddade med, men försöka fokusera på själva akten av berättande och på de som skapar berättelserna.

Det finns en negativ klang i att prata om de berättelser vi inte väljer att berätta, men jag tror att det inte alltid behöver vara så. Vi skapar ju berättelse också för att saker och ting ska få mening och som ett sätt för oss att förstå vår tillvaro och göra den mer begriplig eller alternativt mer magisk. Att vi så gärna vill bevara olika händelser och platser för framtiden är kanske också någon metod för att försöka förstå vad vi egentligen gör här. Jag har velat komma åt någon form av flöde av de här gränsdragningarna, urvalen och dramaturgin som finns i vår vilja att berätta. I relation till att jag är i Hylte som filmare under en relativt kort period hoppas jag på att det kan skapas en intressant spänning i filmen.

Jag har fått möta så många fina och spännande personer här i Hylte hittills och när det blir så många möten under en komprimerad tid så blir det kanske också extra tydligt hur en själv sorterar och väljer bland de intressanta berättelserna man möter. Jag har försökt lyssna på hur saker har sagts, vilka element som återkommer och ibland vad det kan tänkas reflektera i den person jag möter. Det har inte handlat så mycket om att komma åt berättelser som vi väljer att inte dela utan snarare att komma åt något underliggande i själva berättandet. I förhållandet till temat där myter och sägner är ett element så kändes det som ett intressant förhållningssätt under den här perioden. Jag har låtit processen vara ganska sökande hittills och kommer fortsätta låta den vara det i klippprocessen.

31 oktober 2020

PJ: Det finns en arkivvinkel på residenset som haft ett intresse av att koppla äldre tiders skrönor och berättelser till nutida arenor för rykts-spridning och social gemenskap. Går det att säga att du arbetat med ett levande arkiv under ditt residens i Hylte?

AR: Jag vet inte riktigt om det går att säga att det är ett levande arkiv och jag ser inte filmen direkt som ett arkiv. Däremot går det ju att se på mitt arbete som någon form av skröna, eller sägen eller att det är en berättelse baserad på verkligheten. Men det är något väldigt fint i att vilja bevara berättelser och personer för framtiden genom olika typer av dokumentation. På det sättet har jag också velat fånga de här personerna och platserna för framtiden. I alla fall det intrycket de gjorde på mig under den tiden. Men kanske håller vi alla ständigt på med någon form av stort levande arkiv i de olika delande av bevarande, urval och berättande vi gör.

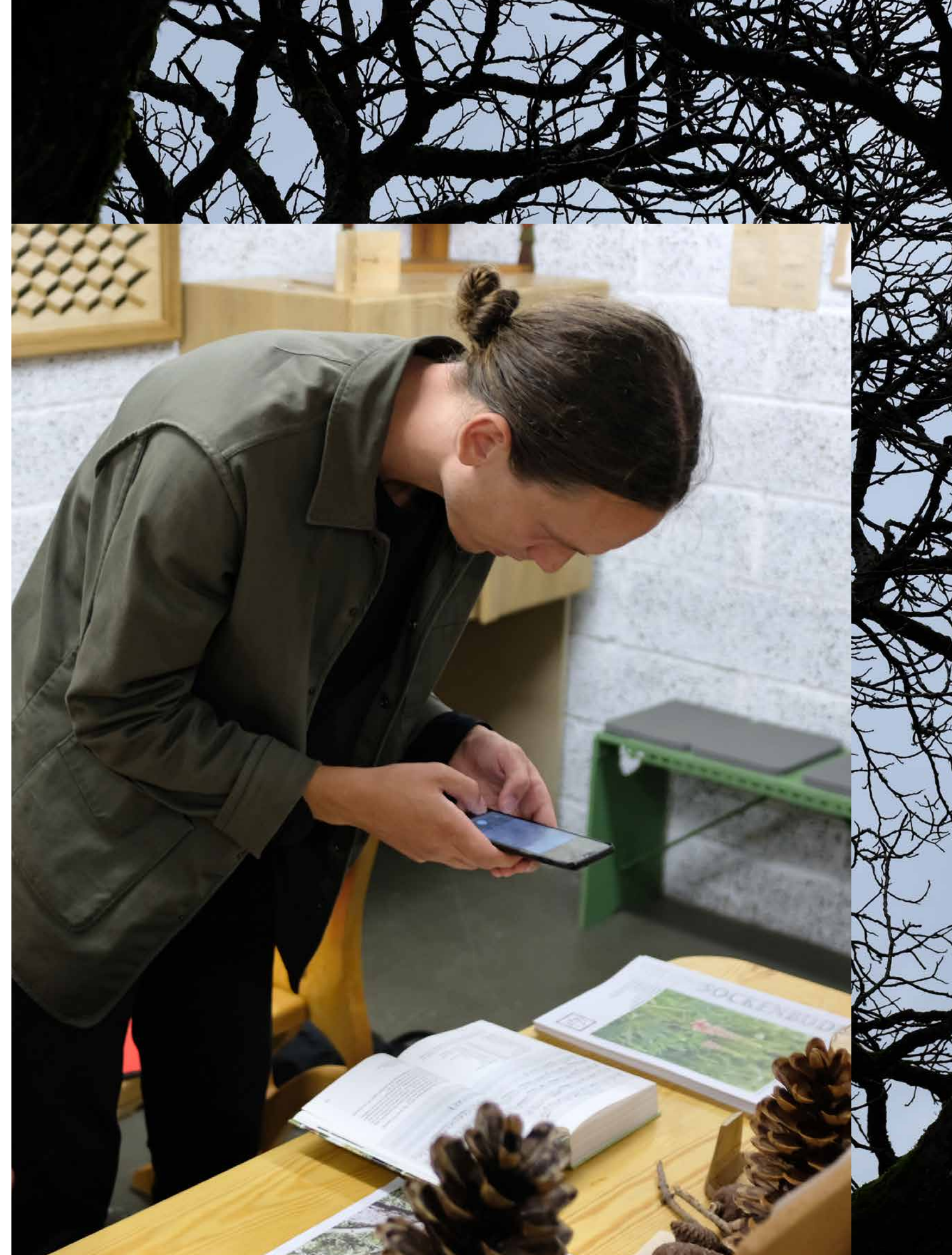
↳ [ENG] version sid. 26

Look & Listen:

JOHAN LUNDBERG I ARBETE, AIO FILM (2020)
LIVE RYDÖBRUK MISSIONSHUS, AIO FILM (2020) (sid. 19)
KANON FÖR ORGELN I RYDÖBRUK, LJUD (2020) (sid. 19)
FIKTION, LJUD (2020) (sid. 19)
MICROKASSETTORGEL, LJUD (2020) (sid. 19)
UTFYLLNADSMOLNETS SÅNG, LJUD (2020) (sid. 19)

/

JOHAN LUNDBERG IN PROCESS, AIO FILM (2020)
LIVE RYDÖBRUK MISSIONSHUS, AIO FILM (2020) (p. 19)
KANON FÖR ORGELN I RYDÖBRUK, SOUND (2020) (p. 19)
FIKTION, SOUND (2020) (p. 19)
MICROKASSETTORGEL, SOUND (2020) (p. 19)
UTFYLLNADSMOLNETS SÅNG, SOUND (2020) (p. 19)

Johan Lundberg

[SE]
JOHAN LUNDBERG

Johan Lundberg är en musiker, kompositör och ljudkonstnär som i sitt arbete drivs av en stor auditiv nyfikenhet där utforskning av mötet mellan akustiska och elektroniska ljudfenomen ständigt står i centrum. Multiinstrumentalist med gitarren som huvudinstrument och ständigt följeslagare. Han är uppvuxen i Umeå men boende i Malmö sedan 2015 där han utbildades vid Musikhögskolan i Malmö. I sitt musikaliska universum rör sig Johan obehindrat mellan olika uttryck och suddar ut gränserna mellan fri improvisation, elektronisk popmusik och filmiska ljudlandskap.

Under residenset i Hylte intresserade han sig för att utvinna kompositioner ur platser runtom i bygden där fältinspelningar agerar råvara och inspiration för att sedan efterbehandlas elektroniskt, förädlas och användas som musikaliska byggstenar i kompositionsarbetet. Genom interaktion med platserna och befolkningen har han undersökt historia och det kollektiva minnet. Berättelserna påverkar dramaturgin och ges i Johan Lundbergs arbeten musikalisk form. Inspelningar från naturliga och samhällsliga fenomen har transkriberats och översatts till tonmaterial, harmonik och rytm som sammanfogas till enhetliga verk.

* * *

AIO Magasins redaktör Petra Johansson förde under residenset en löpande konversation med Johan Lundberg, här publiceras ett urval av konversationen.

25 mars 2020

PJ: Hej Johan Lundberg. I måndags skulle residenset *Platsen mellan människor* i Hylte kommun ha startat och du skulle ha varit här. Men på grund av covid-19 behöver vi skjuta på startdatum till 10 augusti. Som kompositör och ljudkonstnär är fältinspelningar en av dina metoder, hur låter covid-19?

JL: Situationen som vi i nuläget befinner oss i frammanar mycket oljud genom övermätade informationskanaler och en utbredd och

molande panik som lågfrekvent mullrar i det kollektiva undermedvetandet. Men också en ekande, ihålig ödslighet från tomma gator och torg dit människor inte vågar sig. Stora rörelser i känslspektra och plötsliga språng i dynamiken över en djup bordun tonsätter en något dystopisk framtidsvision som tycks suddig för oss alla.

31 augusti 2020

PJ: Carl Petter Lindblom är en lokal folkmusiker du lånat noter från till en av dina kompositioner, berätta hur har du arbetat?

JL: Det kändes som en fin metod att använda sig av musik från platsen för att få en konkret ingång i en lokalt inramat musikaliskt universum. Carl Petter Lindblom föddes 1843 i Långaryd och var soldat och skraddare till yrket. I Växjö 1913, vid 70 års ålder, så blev han smålandsmästare på fiol. Via Bertil Holmén i Nissaryd så kom jag över noter på tre av hans låtar. En mazurka, en polka och en vals. Dessa noter skrev jag ner i ett notskrivningsprogram och omvandlade sedan till MIDI-information som i sin tur överfördes till min modulära synth via CV. Väl inne i denna miljö så vred och vände jag på Lindbloms tonserier, provade olika ljudkällor, tempon och effekter. Jag fastnade särskilt för en version av valsemen med ett överdrivet långsamt tempo i två lager, där det andra lagret spelades upp hälften så snabbt och en oktav ner. Under detta ligger även en bordunton som jag fick fram genom att "frysa" en mikrosekund av samma ljudkälla. Inuti ett färdigt spår efter denna behandling, tillsammans med andra ljud, så kan det nog bli svårt att höra den ursprungliga valsmelodin men jag gillar tanken på att DNA:t från platsen finns där inne i hjärtat av kompositionen.

28 oktober 2020

PJ: Hur låter Hylte nu när du ser tillbaka på din tid och ditt arbete på platsen?

JL: Platsen har påverkat mitt kompositionsarbete och tagit plats i musiken på fler sätt än enbart ett bokstavligt ljudande sådant. Förutom att man kan höra inspelningar av brus från Bosgårdsfallet och lantbruksmaterial i Femsjö som agerar slagverk så finns det också ett annat lager av indirekt inflytande. Det är intressant tycker jag, hur

omgivningen kan inspirera till nya slags idéer och för min egen del även ge upphov till nya former av arbetsmetoder och tillvägagångssätt som jag inte använt mig av tidigare i mitt kompositionsarbete. Hyltes "soundtrack" låter för mig lite vemodigt med ett visst mått av mystik men jag tycker att där också finns något som klingar hoppfullt och drömskt.

PJ: Under residensets avslutande vecka framförde du konserter i Unnaryd, Hyltebruk och i Rydöbruk missionshus där du också spelade på den tram-porgel som du återkommit till under residenset. Hur skulle du beskriva dina spelningar?

JL: Det var fantastiskt att dela med mig av processen och spela på så vitt skilda platser i väldigt olika slags rum. En lada i Unnaryds hembygdspark, en märklig bar i källaren på Forum i Hyltebruk och det gamla missionshuset i Rydöbruk. Även fast jag utgick ifrån nästintill identiskt musikaliskt råmaterial under de tre kvällarna så tycker jag att varje konsert i sig blev en unik upplevelse, mycket på grund av att lokalerna har en så säregen och personlig atmosfär. Även här så upplever jag att omgivningen, den fysiska platsen och rummets kvalitéer spelar en stor roll i framförandet. Rummet i sig blir som en medspelare i en musikalisk dialog som gör sig särskilt påmind när man framträder solo.

PJ: Vad händer nu med materialet?

JL: Arbetet under residenset har genererat massvis med material och det är en sån lyx att ha fått tid till att jobba med dessa processer under en så fokuserad period. En hel del av det klingande materialet kommer ju att fortleva inom ramarna för Alexanders film, vilket känns väldigt kul! Ljudet som Anna använde sig av i sin föreställning kommer också att leva vidare på platsen, i form av en installation tillsammans med "utfyllnadsmolnet" på Forum i Hyltebruk.

Vad gäller resterande material så har jag lite olika uppslag på hur jag vill att det ska användas. Det är speciellt en längre sammanhängande inspelning från en dag under presentationsveckan i Unnaryd som jag tycker särskilt mycket om. Den kom till under en av repetitionerna då jag förberedde inför konserterna och jag tycker att den på något vis sammanfattar hela arbetsprocessen och

ramar in residensets undersökningar på ett fint sätt. Jag överväger olika alternativ för utgivning och har fastnat lite för att ge ut denna session i kassetformat, hur det blir med den saken får framtiden utvisa.

↳ [ENG] version
sid. 26

Look & Listen:
ANNA WESTBERG I ARBETE, AIO FILM (2020)
PLATSEN MELLAN TRÄDEN, LJUD (2020)

Look & Listen:
ANNA WESTBERG IN PROCESS, AIO FILM (2020)
PLATSEN MELLAN TRÄDEN, SOUND (2020)

Anna Westberg

[SE]
BERTILS FAVORITTRÄD

en famn är tre alnar
en aln är två fot
en fot är tolv tum

detta är kunskap jag fått
från Bertil Holmén i Nissaryd
han kan landskapet omkring sig
som vore det en förlängning av hans egen kropp

ögonmått
ögonblick

en aln är sträckan från långfingerspetsen
till armbågen
ulna är en aln
underarmsbenet alltså

en famn är ungefär det avstånd
vi bör hålla till våra medmänniskor
i pandemiska tider
178 centimeter

att omfamna
är något vi inte gör
i corona-tid

men vi kan med kroppen mäta ett träd
och konstatera att dess omkrets begär två famnar
två människors omfamning
fast med ett träd emellan

allt har sin tid
det finns en tid att ta i famn
och en tid att avstå från famntag

tänk att vara en kvistfri stam

[SE]
ANNA WESTBERG

Anna Westberg är dansare och koreograf med intresse för arkiv och skapandet av gemensamma berättelser. Det koreografiska arbetet är ett sätt att undersöka hur inre och yttre landskap möts och speglar varandra. Anna Westberg har varit knuten till scenen Atalante i Göteborg och är numera baserad i Stockholm, där hon ofta presenterar sina arbeten på Weld. Med en bakgrund i traditionella danstekniker har Anna fördjupat sig i improvisation och somatiska praktiker. Hon har en masterexamen från DOCH, Stockholm.

Hylte som geografisk position och de människor som bor och verkar där, utgjorde platsen för hennes koreografiska undersökning under residenset. Dåtida och pågående berättelser bearbetades och gestaltades genom dans och aktioner med konkreta material. Arbetet tog sig uttryck i sceniska presentationer, där föredragets form blandades med dansföreställningens. Föreställningen framfördes på hembygdsgården i Unnaryd, Forum Hyltebruk och Rydöbruk missionshus 1–3 oktober 2020.

* * *

AIO Magasins redaktör Petra Johansson förde under residenset en löpande konversation med Anna Westberg, här publiceras ett urval av samtalet.

30 mars 2020

PJ: Hej Anna Westberg, förra måndag skulle residenset *Platsen mellan människor* i Hylte kommun ha startat. Men i dessa covid-19 tider har vi behövt skjuta fram residensstarten. Som dansare och koreograf har du ett särskilt intresse för gemensamma berättelser. Vad säger du om den gemensamma vistelse vi nu har, är vi i karantän tillsammans?

AW: Jag tänker mycket på att vi, inom en förhoppningsvis inte alltför avlägsen framtid, kommer fråga varandra: vad gjorde du under coronatiden? Hur påverkade undantagstillståndet dig? Det är en unik händelse på det viset att alla över hela klotet blivit påverkade. Pandemin avsetter

en markör i tidens träd, en årsring som vi alla kan referera till.

Men tyvärr ser jag inte att vi sitter i karantän tillsammans. Effekterna av den globala ekonomiska recessionen, som blir följderna av hur vi valt att hantera pandemin, kommer att slå hårdast mot de svaga. Som alltid. De som lever under prekära omständigheter kommer att lida värst. Jag önskar att det inte vore så. Jag önskar att vi istället skakades om som i en enda stor kollektiv bävan och ur den skulle solidariteten stiga till ytan och blomma.

1 september 2020

PJ: Hej Anna, nu är ni äntligen här. Du har intresserat dig för bonadsmåleriet som är så speciellt och närvarande i Hylte och Unnaryd, på vilket sätt kan det bli en del av ditt arbete på plats?

AW: Jag tycker att det är intressant med bonadernas komprimerade berättande, där en händelse gestaltas i bild, ibland med en kort text. Det finns ofta en tydlig rörelse i bilderna, de ger oss ett utsnitt av tid. Mitt arbete om platsen Hylte, där jag kombinerar text och dans, blir ett parallellt sätt att ge fragment av tid en visuell form.

När jag fick en guidad visning av bonadsmuseet i Unnaryd blev jag väldigt upptagen av de så kallade "utfyllnadsmolnen", som är somliga bonadsmålares sätt att fylla ut all plats på duken, så att ingen del lämnas tom. Generellt i mitt arbete är jag tvärtom mer intresserad av tomheten, mellanrummen, tystnaden, det utrymme som bär en potential för något ännu ej formulerat. Så just nu samarbetar jag med två hantverkare som bor här omkring, för att skapa ett fristående "utfyllnadsmoln". Det blir en del av scenografin och en medaktör i min berättelse.

PJ: Som dansare och koreograf föreställer jag mig att du använder kroppen för att tolka platsen, eller hur arbetar du?

AW: Strängt taget är ju all tolkning kroppslig eftersom både perceptionen och våra mentala processer är kroppsliga funktioner. Men ja, jag bearbetar gärna mitt möte med platsen (naturen, människorna, kulturerna, materialen) i en inre dialog, som tar sig kroppsliga uttryck, blir

till former och rörelser. Jag ser mitt arbete som ett sätt att samspela med olika material på ett fysiskt och konkret plan.

För att ge ett exempel: Sägna om kyrkklockorna i Långaryd, som sänktes i sjön Lilla Vielången för att inte danskarna skulle lägga beslag på dom, blir med mitt sätt att arbeta ett försök att transformera mig till en kyrkklocka nere i dyn och framkalla dess bortglömda klang och drunkna tyngd i en kroppslig gestaltning. Då kan jag använda mig av erfarenheten av att ha hälsat på den där sjön, som vi gjorde en dag när vi var på utflykt; hur omöjligt det var att komma till sjöns kant och hur det kändes när mina ben sjönk djupt ner i mossan. Jag har aldrig upplevt en sån mossas förut!

29 oktober 2020

PJ: Hej Anna, en föreställning som visades på tre olika platser i Hylte kommun blev din presentation efter sex veckor på platsen. Hur skulle du beskriva föreställningen?

AW: Den är som nedslag i min loggbok, som jag fört under den period jag tillbringat i Hylte kommun. Föreställningen består av separata scener, där jag berättar i anekdotisk form om olika möten med människor och material. I scenerna finns ett givet förlopp och återkommande medaktörer, men scenerna kan gestaltas på olika vis. Jag ville behålla möjligheten till improvisation inom formen. Resultatet blir lite som en föreläsning, där jag berättar vad jag ska göra och sen gör jag det. Min förhoppning är att föreställningen på så vis blir öppen och tillgänglig, utan att jag för den skull förtar betraktarens möjlighet att möta dansen och de sceniska aktionernas på ett associativt och medkreativt sätt.

I arbetet med presentationen har jag lärt mig att lita på att det går att kombinera väldigt olika sorters material i en föreställning. Nu i efterhand har jag gett den titeln *En famn, en fot*.

↳ [ENG] version page 28

/

[ENG]

The work of
the artists

[ENG]

ALEXANDER RYNÉUS

Alexander Rynéus is a Swedish artist and director whose work often revolves around the concept of place. He is highly interested in different kinds of in-between spaces in narratives and situations: small moments that play out beside larger stories, forming another whole, in which situational tableaux come one after the next. He explores the shifts between what is perceived as true, the degree of fiction with which we fill our lives, and what stories we create together, connected to physical spaces. He has directed several documentaries and studied at the Biskops Arnö documentary film program and the University of Arts, Crafts & Design.

In the residency *People and place*, he has examined the stories of different people and Hylte as a place is the point of departure. The film *De drömmandes tid* becomes a hovering story where small events and setbacks in life highlight the role and significance of the narrative.

* * *

AIO Magazine's editor Petra Johansson had an ongoing conversation with Alexander Rynéus during the residency, this is a selection of the conversation.

March 27, 2020

PJ: Hello, Alexander Rynéus. As an artist and filmmaker, you are interested in the in-between spaces, in the little things that play out beside larger narratives. What can you note about your COVID-19 quarantine?

AR: The tug-of-war around narratives in the media and between countries, and how the situation in Greek refugee camps doesn't seem to have room in the stories right now. The amount that falls into these chosen templates around heroes and enemies. Our homes have suddenly become even more central and "the space between people" is more on our minds and in our hopes and conversations. Otherwise, it's mostly this sense that we're all just waiting, and the virus spreads into every discussion in a grotesque yet tragicomic way. We appear to find new routines, structures and patterns of movement to feel like we have some kind of control. I think all the different video chats happening now, where everyone (myself included) chronically appears to have just woken up are fun.

September 7, 2020

PJ: Hello, Alexander. On a larger scale, you are interested in stories and what we choose to tell, or what we choose not to. Is it possible to get a hold of stories that we choose not to share? Is there a method?

AR: What I'm really interested in is also the actual act of sorting and choosing among stories – how we choose to talk about a place, about ourselves and others. What stories are preserved and what kinds of functions they may have. It could be geographic borders, which are also a kind of story / fiction that creates a divide. I work primarily with video, especially documentary film, and to me it feels really exciting to explore these functions, including in relation to the stories I create in a film.

I quickly decided not to make a movie about Hylte during this residency, because I would have wanted to be filming here for several years. I want my function in the film to be more transparent. So far, my approach has been to listen to the stories I encounter and see what narratives different places are charged with, but I'm trying to focus on the actual act of storytelling, and on the people creating the narratives.

There's a note of negativity when talking about the stories we choose not to tell, but I don't think that always has to be the case. After all, we also create stories to give things meaning; it's a way for us to understand our existence and make it more comprehensible, or alternatively, more magical.

The fact that we so keenly want to preserve different events and places for the future is maybe also a method for trying to understand what we're really doing here. I've wanted to access a kind of flow in the borders, selections and dramaturgies that are present in our desire to tell stories. Given that I'm in Hylte as a filmmaker for a relatively short period of time, I hope some intriguing tension can be created in the film.

I've gotten to meet so many wonderful, interesting people here in Hylte so far and when you meet a lot of people like this, in a compressed amount of time, maybe it also becomes particularly clear how you pick and choose among the interesting stories you encounter. I've tried to listen to how things are said, what elements recur, and at times, what that might reflect in the people I meet. It's been less about getting a hold of stories we choose not to share, and more about getting to something deeper in the actual telling. In relation to the theme, one facet of which is myths and legends, it felt like an interesting approach during this period. I've let the process be fairly meandering so far, and will continue to do so in the cutting process.

October 31, 2020

PJ: The residency has an archival focus, which took an interest in connecting the legends and stories of the past to contemporary arenas for rumors and a sense of community. Is it fair to say that you worked with a living archive during your residency in Hylte?

AR: I don't know if it's a living archive and I don't directly consider the movie to be an archive. However, you can view my work as a kind of tall tale, or legend, or story based on reality. But there's something really beautiful about wanting to preserve stories and people for the future through different kinds of documentation. In that sense, I wanted to capture these people and places for the future – or at least the impression they made on me while I was there. But maybe we're all continuously engaging in some kind of a big living archive in the different divisions of preservation, selection and storytelling that we practice.

[ENG]

JOHAN LUNDBERG

Johan Lundberg is a musician, composer and sound artist whose work explores great auditory curiosity, in which the investigation of the convergence between acoustic and electronic sound

phenomena is constantly front and center. He is a multiinstrumentalist whose primary instrument and constant companion is the guitar. He grew up in Umeå but has lived in Malmö since 2015, where he studied at the Malmö Academy of Music. In his musical universe, Johan moves unencumbered between different expressions and erases the lines between free improvisation, electronic pop music and cinematic soundscapes.

In Hylte, he became interested in deriving compositions from places around the area, where field recordings serve as the raw material and inspiration, in order to then be electronically processed, refined, and used as musical building blocks in the composition process. By interacting with the places and people, he explored history and collective memory, as well as how the stories can impact dramaturgy in musical form. Recordings from natural and societal phenomena have been transcribed and translated into tonal material, harmonics and rhythms which are joined into uniform pieces.

* * *

AIO Magazine's editor Petra Johansson had an ongoing conversation with Johan Lundberg during the residency, this is a selection of the conversation.

March 25, 2020

PJ: Hello Johan Lundberg. Last Monday, the *People and Place* residency in Hylte Municipality was supposed to have begun. But because of COVID-19, we have to postpone the start of the residency to August 10. As a composer and sound artist, field recordings are one of your methods. What does COVID-19 sound like?

JL: The situation we're in right now evokes quite the cacophony through overly saturated information channels and a widespread, aching panic that hums at a low frequency through the collective subconscious. And a hollow desolation reverberates from the empty streets and squares where people don't dare to go. Large movements in emotional spectra and sudden dynamic jumps across a deep drone sets a rather dystopian vision for the future to music, one that seems hazy to us all.

August 31, 2020

PJ: Hello, Johan. Carl Petter Lindblom is a local folk musician from whom you borrowed music for one of your compositions. Can you talk about your work process?

JL: Using music from the area felt like a nice way to gain concrete entry to the local musical universe. Carl Petter Lindblom was born in 1843 in Långaryd, and was a soldier and a tailor by profession. In Växjö in 1913, at 70 years old, he became what's known as a "Småland master" of the violin. Through Bertil Holmén in Nissaryd, I came upon scores to three pieces by him: a mazurka, a polka and a waltz. I transcribed the music into a scorewriter and then turned that into MIDI data, which I in turn transferred to my modular synth via CV. On the synth, I twisted and turned Lindblom's melodies, and tried out different sound sources, tempos and effects. I got hooked on a version of the waltz with an exaggeratedly slow tempo in two layers, with the second layer played at half the speed and down an octave. Under that is a drone that I got by "freezing" a microsecond of the

same sound source. On a finished track after all this processing, along with other sounds, it's probably hard to hear the original melody of the waltz, but I like the idea that the DNA of the region is at the heart of this composition.

October 19, 2020

PJ: How does Hylte sound now as you look back at your time and work there?

JL: The location influenced my composition work and infused the music in more ways than just the literal sound. In addition to being able to hear recordings of the sound of the waterfall, Bosgårdsfallet, and agricultural equipment at Femsjö, which serves as percussion, there is also another layer of indirect influence. It's interesting how the surroundings can inspire new kinds of ideas and for me, they can also give rise to new work methods and approaches that I haven't used in my previous compositions. To me, Hylte's "soundtrack" sounds a little melancholy, with a dash of mystery, but there's also a hopeful, dreamy tone.

PJ: During the final week of the residency, you gave concerts in Unnaryd, Hyltebruk and Rydöbruk, where you also played the pump organ, which you returned to during the residency. How would you describe your recordings?

JL: It was awesome to share the process and play in such incredibly different places, and in very different kinds of spaces: a barn in Unnaryd's regional park, a remarkable bar in the cellar of Forum in Hyltebruk, and the old chapel house in Rydöbruk. Even though I started from nearly identical musical material on these three nights, I think each concert became a unique experience, due largely to the fact that the spaces have such distinctive and unique atmospheres. Here too, I feel that the surroundings, the physical place and the qualities of the space play a huge role in the performance. The space itself almost becomes another performer in a musical dialogue, making itself particularly known when you're performing solo.

PJ: What happens with the material now?

JL: My work during the residency generated tons of material and it's been a luxury to have had focused time to work with these processes. A lot of the sound material will live on in the framework of Alexander's movie, which is really cool! The sound Anna used in her performance will also live on in the area, as part of an installation with the "filler cloud" at Forum in Hyltebruk. As for the rest of the material, I have a few thoughts on how I want it to be used. There's one longer cohesive recording from a day during the presentation week in Unnaryd that I'm particularly fond of. It was made at one of the rehearsals, when I was preparing for the concerts, and I think it summarizes the entire work process and nicely frames the explorations of the residency in a way. I'm considering various options for release and I kind of like the idea of releasing this session on cassette tape; time will tell how that will pan out.

[ENG]

ANNA WESTBERG

Anna Westberg is a dancer and choreographer interested in archives and the creation of shared narratives. Choreography is a way to investigate how inner and outer landscapes converge and mirror one another. Anna Westberg has been connected to the stage *Atalante* in Gothenburg and is now based in Stockholm, where she often presents her work at Weld. With a background in traditional dance techniques, Anna has immersed herself in improvisation and somatic practices. She holds a master's degree from Stockholm University of the Arts (DOCH).

Hylte as a geographical position and the people who live and work there, constituted the place for her choreographic examination during the residency. Past and current stories were processed and shaped through dance and actions with concrete materials. The work was expressed in presentations, where the form of the lecture was mixed with the dance performance. The presentation was performed at hembygdsgården i Unnaryd, Forum Hyltebruk and the old chapel house in Rydöbruk October 1–3, 2020.

* * *

AIO Magazine's editor Petra Johansson had an ongoing conversation with Anna Westberg during the residency, this is a selection of the conversation.

March 30, 2020

PJ: Hello Anna Westberg. Last Monday, the *People and Place* residency in Hylte Municipality was supposed to have started. But now that we're dealing with COVID19, we've had to postpone the start of the residency. You are a dancer and choreographer with a special interest in shared stories. What are your thoughts on the shared stay we're all in right now, are we in quarantine together?

AW: I'm thinking a lot about the fact that within a hopefully not too distant future, we'll be asking each other: What did you do during the coronavirus pandemic? How did the state of emergency affect you? It's a unique event in that everyone all over the globe has been affected. The pandemic has placed a marker on the tree of time, an age ring to which we will all refer. But unfortunately, I don't think we're in quarantine together. The effects of the global economic recession, which is a consequence of how we've chosen to handle the pandemic, will hit the weak the hardest. As always. People who live under precarious circumstances will always suffer the worst. I wish it wasn't that way. I wish that instead we could be shaken, like a large, single collective shudder, and from that, solidarity would rise to the surface and blossom.

September 1, 2020

Petra Johansson: Hi Anna, you're all finally here. You've taken an interest in painted tapestries, which are so special and present in Hylte and Unnaryd. In what ways can you make that part of your work on site?

Anna Westberg: I'm fascinated by the compressed storytelling of the tapestries, where an event is conveyed in pictures,

sometimes with a short text. The imagery often has clear movement, giving us a slice of time. My work about Hylte, where I've combined text and dance, will be an analogous way to visually present fragments of time. On a guided tour of the tapestry museum in Unnaryd, I was particularly taken by so called filler clouds, which are how some tapestry painters filled in every part of the canvas, so that no space was left empty. In general in my work, I'm actually more interested in empty space, in-between space, the silence, the space that holds the potential for something that has yet to be formulated. So right now, I'm working with two local artisans to make a freestanding "filler cloud". It will be part of the set and a participant in my story.

PJ: As a dancer and choreographer, I imagine that you use your body to interpret the place, or how do you work?

AW: Strictly speaking, all interpretation is physical because perception and our mental processes are functions of the body. But yes, I absolutely process my encounters with the area (nature, people, cultures, materials) in an inner dialogue that has a physical expression and becomes shapes and movements. I view my work as a way to interact with different materials on the physical and concrete level. For example, there is a legend about the church bells in Långaryd, which were submerged in the lake Lilla Vielången to keep the Danes from getting a hold of them. With my work method, this becomes an attempt to transform myself into a church bell down in the mud, and to evoke its forgotten sound and drowned weight in a physical manifestation. I can use my experience from visiting the lake, which we did one day on an excursion – how impossible it was to reach the water's edge, what it felt like as my legs sank deep into the moss. I've never experienced moss like that before!

Oktober 29, 2020

PJ: Hi, Anna. Your presentation after six weeks on site was a performance shown in three different locations in Hylte Municipality. How would you describe your performance?

AW: It's like an entry in the log I kept while I was in Hylte Municipality. The performance consists of separate scenes in which I present anecdotes of different encounters with people and materials. I think of these scenes as tapestries, fragments of time. There is a natural course of events and different actors, but it can be portrayed in different ways. I wanted to retain the possibility for improvisation within the form. The result was like a lecture, where I talk about what I'm going to do and then I do it. My hope is that in this way, the performance remains open and accessible without losing the viewer's ability to experience the dancing and action on stage in an associative, cocreative way. While working on the presentation, I've learned to trust that you can combine different kinds of materials in one performance. I've subsequently entitled it *One Embrace, One Foot*.

Sista akten / The final act

Det var under den avslutande kvällen i det gamla missionshuset i Rydöbruk, som alla pusselbitarna i huvudet på mig föll på plats. När Anna Westberg dansade/ reciterade/ sjöng/ föreläste/ stapplade fram/ svävade... ja, vad står det på etiketten till det hon gjorde?... sin berättelse på golvet där trasmattorna låg utbredda var det nästan så att tårarna trängde fram av rörelse. Det var en stark uppvisning. Eller inte bara nästan, får jag erkänna: Det kom faktiskt tårar.

Samtidigt i mörkret utanför visade Alexander Rynéus film på den grå ytan till det tio meter höga flyttblocket och gränsstenen Knystahall. En film om barn som utforskar stenen och som funderar och pratar kring de fantasier som stenen med sin väldighet och sina ärr framkallar.

Då hände något märkligt: En grupp ungar, förmodligen hade de dragit ytterkläderna ovanpå sina pyjamasar, kom spontant nedspringande från hyreshuset vid Hallgatan. De började leka på gräsyten och famla med händerna längs stenens sprickor, upplysta av det starka flimrande ljuset från projektorn som just visade det som barnen i samma ögonblick gjorde.

I missionshuset upplevde nu publiken Johan Lundbergs elektroniska komposition på dator och på kyrkans tidigare mer eller mindre bortglömda och slumrande tramporgel.

Knappt två månader tidigare hade jag visat Johan, även Anna och Alexander, det byggnadsminnesklassade kyrkohuset. Men först efter enträgen begäran. Själv såg jag först inte residents tema i byggnaden eller i dess väggar. Men trion föll i förälskelse direkt. Johan i husets orgel med vilken han nu dels har tolkat och spelat in en visa av spelmanen Carl Petter Lindblom från Landeryd och dels själv komponerat och på plats spelat in ett fyrstämmigt musikverk.

* * *

Första akten. Pusselbitarna började blandas ett år tidigare. Med min lokalkännedom fick jag i uppdrag att bli de blivande residentskonstnärernas lots i Hylte. Jag skulle på något sätt förkorta vägen mellan Johan, Anna och Alexander och residents tema: *Platsen mellan människor* – berättelser, lögnar och skrönor. Hylte kommun och dess

människor skulle göras tillgänglig för de professionella kulturskaparna och den process dessa hade framför sig.

Andra akten. En resa med vindlingar. Coronan sköt omgångsvis upp residentsveckorna. Under knastriga zoom-möten på nätet försökte jag lära känna de tre och deras tankar. Jaha, ödehus kan vara intressanta! Jag känner ju till några (ett äventyr som under introduktionsveckan hart när kunde ha slutat med att vi blev polisanmälda för intrång). Och människor? Ja, jag känner faktiskt till en person som... Ja, du som läser detta förstår säkert hur arbetet fortskred.

Det blev möten med idoga lokalhistoriker, en flyktingfamilj som famlade i sin nya tillvaro, barn med kreativa sinnen och mannen (ett original) med en totalt egen syn på tillvaron och dess mening.

* * *

Mellanakt. Till de mer komplicerade uppdragen hörde att ordna en filmupptagning inne på bruket vid pappersmaskin 3 och 4. Det var i augusti, men fortfarande rådde vid fabriksgrindarna på grund av coronan totalstopp för alla icke anställda. Fabrikschefen var ändå tillmötesgående. Och när jag lyckats spåra upp en it-tjänsteman på fabriken, som också var en begåvad amatörfilmare, fick vi lov att smugla in Alexanders garanterat virusfria kamera och få de önskade sekvenserna filmade.

Sen gällde det att kliva undan. Att på så långt avstånd som möjligt se Anna, Alexander och Johan suga åt sig Hylte. När de på egen hand gjorde nya möten, upptäckter och bearbetade pytt-i-pannan med sina konstnärliga ambitioner.

* * *

Ridåfall. Jag står där längst bak i missionshusens mörker. Försöker så diskret som möjligt stryka bort något fuktigt under glasögonkanten. Jag har sett och hört något som jag så väl känner i ett förklarande ljus och ton. Gripen och förundrad är jag. Tagen över att det som rinner i mitt blod, tillhör mina trampade stigar, så har gestaltats till en helt ny berättelse.

Text: Lennart Hildingsson

Född och uppvuxen i Hylte kommun och till vardags reporter på tidningen Hallandsposten, på dess redaktion i Hyltebruk. Har under 2020 varit lokalt processstöd för Art Inside Out-residenset "Platsen mellan människor" i Hylte.

/

[ENG]

THE FINAL ACT

It was that final night, in the old chapel house in Rydöbruk – that's when all the puzzle pieces in my mind fell into place. As Anna Westberg danced, recited, sang, lectured, staggered, floated ... well, how can we label what she did? ... her story across the rag-rug-lined floor, these movements nearly had me in tears. It was a powerful performance. Or not even *nearly*, I should acknowledge: there were indeed tears.

At the same time, outside in the dark, Alexander Rynéus' movie was screened on the gray surface of the ten-meter boulder and border stone, Knystahall. The movie was about kids exploring the stone and reflecting on the fantasies it evoked, with all its scars and in all its enormity.

And then something remarkable happened: a group of kids, who had probably pulled on their coats over their pajamas, spontaneously came running down from the apartments on Hallgatan. They started playing on the grass and running their hands along the cracks of the stone, illuminated by the bright flickering light of the projector, which was showing exactly what the children were doing in that moment.

Then in the chapel house, the audience listened to Johan Lundberg's electronic compositions on a computer and on what had been until now the church's more or less forgotten, slumbering pump organ.

Barely two months earlier, I had shown Johan, Anna and Alexander the church, which is a cultural-historic listed building – though only after insistent requests. Personally, I did not initially see the theme of the residency in the building or its walls. But the trio immediately fell in love with it. Johan fell for the church's organ, which he has now used to interpret and record a song by folk musician Carl Petter Lindblom from Landeryd, and to compose and record a four-part piece of music on site.

* * *

The first act. The puzzle pieces began to be mixed together one year earlier. With my familiarity with the region, I was tasked with guiding the upcoming residency artists in Hylte. I was meant to shorten the path in some way between Johan, Anna and Alexander and the theme of the residency: *People and place* – stories, myths and urban legends. Hylte Municipality and its people would be made available to the professional artists and the processes they faced.

The second act. A winding journey. The residency kept having to be postponed due to the coronavirus. I tried to get to know the three of them and their thoughts through crackling Zoom meetings. Oh yeah, deserted houses could be interesting! I know of a few (an adventure which, during the introductory week, could have nearly ended up with us being reported to the police for trespassing). And people? Yes, actually I know someone who ... well, if you're reading this, you surely understand how the work progressed.

There were meetings with industrious local historians, an immigrant family that felt hesitant in their new lives, children with creative senses and the man (an original) with a unique take on life and its meaning.

* * *

Intermission. One of the more complicated tasks was to arrange a day to film inside the mill at paper machines 3 and 4. It was August, but the factory doors were still completely closed to all non-employees because of the coronavirus. But the factory manager was still accommodating. And when I managed to track down an IT worker at the factory who was also a gifted amateur filmmaker, we got permission to smuggle in Alexander's guaranteed-virus-free camera to get those sequences filmed.

I also had to step back, to let Anna, Alexander and Johan absorb Hylte from as far away as possible. On their own they had new encounters and discoveries, and used these experiences for their artistic goals.

* * *

The curtain falls. I'm standing in the back, in the darkness of the mission house. As discreetly as possible, I wipe away any dampness from beneath my glasses. I have seen and heard something so familiar to me in a clarifying light and tone. I am captivated and amazed. And I'm taken over by the fact that the essence in my blood, and that belongs to my well-worn paths, has been portrayed in a brand-new story.

Text: Lennart Hildingsson

Born and raised in Hylte Municipality, Lennart is a reporter for the Hallandsposten newspaper and a member of the editorial staff in Hyltebruk. In 2020, he provided local process support for the Art Inside Out residency "People and place" in Hylte.

[SE]

RESIDENSTEAM

Verksamhetsledare, konstnärlig ledare & redaktör AIO Journal: Petra Johansson
Kulturproducent: Davor Abazovic
Lokal projektledare: Ola Persson, Hylte kommun
Process- och konstnärligt stöd: Lennart Hildingsson & Nathalie Ruiz
Grafisk form: Hanna Bergman
Film: Kristina Meiton
Teknikansvarig ljud & ljus: Petter Eriksson
Kommunikatör Region Halland: Linda Tillander

Tack till invånare och lokala aktörer i Hylte som på olika sätt bidragit till konstnärernas arbeten.

BEREDNINGSSARBETE

Petra Johansson, konstnärlig ledare & verksamhetsledare Art Inside Out
Ola Persson, kulturutvecklare Hylte kommun
Lennart Hildingsson, journalist
Nathalie Ruiz, scenkonstnär
Petter Eriksson, musiker & musikproducent
Davor Abazovic, kulturproducent Art Inside Out

URVALSSARBETE

Petra Johansson, konstnärlig ledare & verksamhetsledare Art Inside Out
Ola Persson, kulturutvecklare Hylte kommun
Lennart Hildingsson, journalist
Nathalie Ruiz, scenkonstnär

ART INSIDE OUT

Art Inside Out är en nomadisk institution för konstnärliga residens i alla konstformer och genrer. Konstnärer bjuds in att verka tillsammans med institutioner, invånare och lokala aktörer med Halland som spelplats. Genom att arbeta i processer som är öppna och inte på förhand bestämda uppstår nya sammanhang där konsten skapar utrymme för nya perspektiv.

Art Inside Out drivs av Region Halland tillsammans med Falkenbergs kommun, Halmstads kommun, Hylte kommun, Kungsbacka kommun Laholms kommun och Varbergs kommun.

[ENG]

RESIDENCY TEAM

Artistic Leader, Operational Manager & Editor AIO Journal: Petra Johansson
Producer: Davor Abazovic
Local project manager: Ola Persson, Hylte kommun
Process- and artistic facilitators: Lennart Hildingsson & Nathalie Ruiz
Graphic Design: Hanna Bergman
Film: Kristina Meiton
Technical manager, sound & light: Petter Eriksson
Communications Region Halland: Linda Tillander

Thank you to the inhabitants, and local communities and stakeholders, in Hylte that in different ways have contributed to the artists' works.

RESIDENCY DEVELOPMENT

Petra Johansson, operations manager & artistic director Art Inside Out
Ola Persson, arts & culture development Hylte municipality
Lennart Hildingsson, journalist
Nathalie Ruiz, artist
Petter Eriksson, musician & music producer
Davor Abazovic, producer Art Inside Out

SELECTION JURY

Petra Johansson, operations manager & artistic director Art Inside Out
Ola Persson, arts & culture development Hylte municipality
Lennart Hildingsson, journalist
Nathalie Ruiz, artist

ART INSIDE OUT

Art Inside Out is a nomadic institution for artist-in-residence in all art forms and genres. Artists are invited to explore the possibilities for their own art practices, as well as delve into new collaborations, in the county of Halland. Through an open process that leaves room for the unforeseen, there is the opportunity for new discourse, where art generates creative solutions and new ways of seeing the world.

Art Inside Out is operated by Region Halland, together with the municipalities of Kungsbacka, Varberg, Falkenberg, Hylte, Halmstad, and Laholm.

[SE]

KOLOFON

Platsen mellan människor
Art Inside Out #9 Hylte kommun
Augusti–oktober 2020

Redaktör: Petra Johansson
Text: Lennart Hildingsson, Susanne Nylund Skog och Fredrik Skott, Petra Johansson
Grafisk form: Hanna Bergman
Fotografi: Davor Abazovic, Alexander Rynéus, Anna Westberg, Judith Etzold, Johan Lundberg, Lennart Hildingsson
Film: Kristina Meiton
Medverkande konstnärer: Alexander Rynéus, Anna Westberg, Johan Lundberg
Översättning: Plint

Tryckt på Ljungbergs tryckeri
Upplaga: 500 exemplar

ISBN nr: 978-91-639-5914-1
Copyright: Art Inside Out 2020

Denna publikation kan beställas via
info@artinsideout.se

[ENG]

COLOPHON

People and Place
Art Inside Out #9 Hylte municipality
August–October 2020

Editor-in-chief: Petra Johansson
Articles: Lennart Hildingsson, Susanne Nylund Skog and Fredrik Skott, Petra Johansson
Graphic Design: Hanna Bergman
Photography: Davor Abazovic, Alexander Rynéus, Anna Westberg, Judith Etzold, Johan Lundberg, Lennart Hildingsson
Film: Kristina Meiton
Participating artists: Alexander Rynéus, Anna Westberg, Johan Lundberg
Translation: Plint

Printed by: Ljungbergs tryckeri
Edition of 500

ISBN nr: 978-91-639-5914-1
Copyright: Art Inside Out 2020

This publication can be ordered at
info@artinsideout.se

och / and

Ladda ner appen *Look & Listen* via App Store. Använd hörlurar för bästa upplevelse. / Download the *Look & Listen* app on App Store. Headphones are recommended.

artinsideout.se

